

— "Ελα ... ελα μέσα, παιδί μου. Εισήλθε και κατέπεσαν εις εν κάθισμα. Οι κρόταφοι του έβόμβουν, ο λαιμός του ήτο ξηρός, οι πόδες του άναίσθητοι εν τού κοπου. Νεαρά γυνή, σιωπηλή και μελαγχολική, τον έκύτταζε με οικτον, λικνίζουσα όλονεν τὸ νεογέννητον βρέφος της.

Ο άνθρωπος, ανήσυχος, είχε ημίανόση τὸ παράθυρον. Χονδραί νιφάδες χιόνος έστροβιλιζοντο πίπτουσαι. Έν τούτοις τὸ διαπεραστικόν του βλέμμα διέκρινεν εκεί πέρα, εις τὴν καμπήν της οδοῦ, κάτι τι ύποπτον.

— "Ερχονται ! . . . Ο στρατιώτης ανεπήδησεν έντρομος. — Τὴ σημαία ! σώστε τὴ σημαία ! .

Και εζήγαγεν από τὸ στήθος του τὴν σημαίαν, — τὴν σημαίαν, ἣ ὅποια είχε διαφύγη τὰς χεῖρας τοῦ έχθρου, τὴν σημαίαν, τὴν ὅποιαν είχαν εμπιστευθῆ εις τὴν τιμὴν του, εις τὸν ἥρωϊσμόν του. Χάριν αὐτῆς είχε πολέμησῃ καθ' ὅλην εκείνην τὴν τρομερὰν νύκτα. Χάριν αὐτῆς είχε εὖρη πρὸ ὀλίγου τὴν δύναμιν νὰ φύγη. Χάριν αὐτῆς ήτο έτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του. «Γι' ἀγάπη τ η ς" γι' ἀγάπη τ η ς !»

Ο άνθρωπος ανεζήτει κρύπτην έντος τοῦ δωματίου. Ο στρατιώτης τὸν εκύτταζεν, ὡς έτοιμοθάνατος, κρατῶν με τὸς δύο χεῖρας τὴν τράπεζαν, ἐπὶ της ὁποίας ἔκλινε τὸ σῶμά του. . . "Αλλ' ἣ νεαρά γυνὴ ἔλαβε τὸ βρέφος ἐπὶ τῶν γονάτων της, τὸ εζέδουσε, τὸ περιετύλιξε με τὸ τρίχρωμον μεταξωτὸν ὕφασμα, τὸ εσπαργάνωσε πάλιν και τὸ απέθεσεν εις τὸ λίκνον του.

— "Εδῶ δὲν θά τ η ν εὔρουν ποτέ ! ἐπιθύρισε σιγά.

Ἡ σημαία έσώθη ! . . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΠΙΕΣ

Πάπιες κουτοχαιδεμένες
Βγαίνουν από τὰ νερά,
Με θωριές χαριτωμένες
Στὸ λαιμὸ καὶ στὰ φτερά.

Με τὰ φουσκωμένα στήθια
Και με τὰς κοντὲς οὐρές,
Σειοῦνται καὶ λυγιοῦντ' ἀλήθεια
Σὰν περήφανες κυρές.

Πάπιες, πιήτε, πάπιες, φάτε,
Και λουσθήτε γὰ καλὰ,
Μὰ θυμῶσθε νὰ γεννάτε
Και ταῦτὰ τὰ μακρουλά.

Νὰ τα τρώγουν τὰ παιδάκια
Όταν εἶνε ἐπιμελῆ,
Και νὰ βγάλωμε παπάκια
Νὰ γυρνοῦν μὲς στὴν αὐλή.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 241)

Έν τούτοις μία ήτο ἣ σκέψις τοῦ Ερρίκου και της μητρός του : Νὰ επανεύρουν εκείνους, τοὺς ὁποίους είχαν χάσῃ. Καὶ ἣ σκέψις, ὅτι οὐ μὲν ἣ οὐ δὲ ἤμπορουσαν νὰ εὑρίσκωνται εις τὸ Τράνσβαλ, ήτο ἀρκετὴ διὰ νὰ παριστάνῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των τὴν νοτιο-αφρικανικὴν δημοκρατίαν, ὡς γῆν της επάγγελίας.

Ματαίως εζήτησαν πληροφορίας ἀπὸ ὄλους τοὺς γάλλους προξένους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ. Κανείς δὲν εγνώριζε τίποτε οὔτε περὶ τοῦ κυρίου Μασσαί, οὔτε περὶ της Κοραλίας, οὔτε περὶ τοῦ Γεράρδου, οὔτε περὶ της Μαργαρόνας. Μία ἀπὸ τὰς λέμβους της Εὐστιαθελίας εἶχε φθάσῃ εις Σιζιέλ, μία ἄλλη εις Πέμπαν, μία ἄλλη εις τὴν νῆσον Ἀλδάρβαν. Ἀλλὰ κανὲν μέλος της οικογενείας Μασσαί δὲν εὑρίσκετο έντος αὐτῶν, καθὼς δὲν εὑρίσκοντο ἐπίσης οὔτε ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ, οὔτε ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος.

Ἄλλ' αὐὰ πληροφορίαὶ αὐταί, και ἐξ ἄλλου ἣ βεβαιότης, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ναυαγίου επεκράτει νηνεμία εις τὸν Ἰνδικὸν Ὀκεανόν, ἐκιδον ἐκάστοτε νέας ἐλπίδας εις τὴν κυρίαν Μασσαί και εις τὸν υἱὸν της. Ἀνεμένον ἀπὸ στιγμῆς εις στιγμήν αἰσιώτερα τηλεγραφήματα, συγκρατούμενοι ἐν τῇ αἰσιοδοξίᾳ των ὑπὸ τοῦ Χαγάν, ὁ ὁποῖος κατέβαλλε διηνεκεῖς προσπάθειάς πρὸς συλλογὴν νέων πληροφοριῶν.

Ποία δύναμις ἐχρειάζετο εις τὴν δυστυχῆ μητέρα, διὰ νὰποκρύπτῃ τὴν ἀέριον αγωνίαν, ἣ ὅποια εσπάρασσε τὴν καρδίαν της ! Ἡ Κοραλία της, ἣ λατρευμένη της κόρη, ἣ ὅποια μέχρι τοῦ μοιραίου εκείνου ταξειδίου, δὲν είχε κλείσῃ μίαν νύκτα τὰ ματάκια της, χωρὶς τὸ μητρικὸν φίλημα, ποῦ εὑρίσκετο τώρα ; Ποίους κινδύνους ἀρά γε, χειροτέρους ἀπὸ τὸν θάνατον, νὰ διέτρεξε μετὰ τὴν φρικώδη στιγμήν τοῦ χωρισμοῦ των ;

Ἡ ὡς ἐκ θαύματος διάσωσις τοῦ υιοῦ της και αὐτῆς της ἰδίας, ἦσαν τὰ μόνα καθησυχαστικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα τὴν ἔκαμον κάπως νὰ ἐλπίζῃ. Ἀφ' ἣς ἡμέρας ὁ Ερρίκος εὑρίσκετο πλοσίον της, αὐὰ ανησυχία πᾶσαι της μητρός ἀπέβλεπον εις τὴν τύχην τοῦ συζύγου της, της θυγατρὸς της και τοῦ νεωτέρου της υιοῦ. Παρὰ τὸ γαλήνιον και μᾶλλον εὖθυμον ἐξωτερικόν της, ἣ κυρία Μασσαί ήτο ἐκ των τρυφερῶν και ἐκτάκτως εὐκισθῆτων ἐκείνων πλασμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἣ ζωὴ εἶνε βασανιστήριον, ὅταν δὲν βλέπουν πλησίον των ὄλους ὄσους

ἀγαποῦν. Ἐμειδία κάποτε μελαγχολικῶς, ένθυμουμένη τοὺς τρελοὺς της φόβους, ὁσάνκις ὁ κ. Μασσαί ἀργούσεν δάιγον νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ εσπέρας, ἣ ὁσάνκις τὰ τέκνα της εζήρχοντο εις ἐκδρομὴν κάπως μακρινήν, με ἄλογον, με λέμβον, με ποδήλατον ἣ και πεζῇ. . . Καὶ τώρα ἰδοῦ, είχαν παρελθῃ τόσοι μῆνες, καθ' οὓς εζῆ μακρὰν αὐτῶν, μὴ γνωρίζουσα ἂν εὑρίσκοντο ἀκόμη εις τὴν ζωὴν ἣ ἂν ἀπέθανον, και ἂν ἣ θάλασσα, οὐ πυρετοί, τὰ θηρία και οὐ ἄνθρωποι δέν τα είχαν ἀποδεκαστή ! . . Ὅποια θανάσιμος και ἀνέκφραστος ἀγωνία ! Ὅποῖον ὀδυνηρὸν μαρτύριον διὰ τὴν μητρικὴν ἐκείνην καρδίαν ! Καὶ ὅμως ἀντεῖχεν ἀκόμη, και ὑπέμενε, και μάλιστα ὑπῆρχον στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἤλπιζεν. . .

Ο Ερρίκος εδλεπε τὴν πικρὰν ὀδύνην, ἣ ὅποια κατέρωγε τὴν μητέρα του. Αὐτὸς ὁ ἴδιος σπυρσθάνετο συχνά, ὅτι ἦσαν μάταιαι αὐὰ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἐπέμενε νὰ τρέφῃ. Ἄλλ' ὁ ἰσχυρὸς χαρακτήρ του και ἣ ἀδιάπτωτος αἰσιοδοξία του δέν τον ἄφιναν νὰ καταβληθῇ. Ἐξ ἄλλου δὲ και ἣ συνεχῆς, ἣ ἀδιάλειπτος ἐργασία τὸν ὑπεστήριζεν.

Έν τῷ μεταξύ, ἔλαβε, τὴν μίαν κατόπι της ἄλλης, δύο εἰδήσεις πολὺ ένθαρρυντικὰς :

Μία εφημερίς τοῦ Λορενσάο-Μαρκέζ, ὠραίας πορτογαλικῆς παραθαλασσίας πολίχνης της Μοζαμβίκης, — ἀνεφρεν ἐπεισοδικῶς τὴν εις τὴν πόλιν ταύτην ἄφριζεν ἐνὸς των ναυαγῶν της Εὐστιαθελίας, μεταβλίνοντος εις Τράνσβαλ, και ἐπιβάντος ἀμέσως της ἀμαξοστοιχίας, ἣ ὅποια διηυθύνετο εις Πρετωριαν.

Τὸ μικρὸν και ἀσημαντὸν τοῦτο διάφορον της εφημερίδος, ἔχουσε κάποιον φῶς ἐλπίδος. Ἰσως ὁ ναυαγὸς ἐκεῖνος, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεφέρετο, νὰ μὴ εφθασε ἄλλοις εις τὸ Λορενσάο Μαρκέζ. . . Ἰσως μάλιστα νὰ ήτο και αὐτὸς ὁ κ. Μασσαί. . . Ἀλλὰ τότε, ἣ πρώτη του φροντίς δὲν θὰ ήτο νὰ πληροφορηθῇ ἀπὸ τὸν προξένον της Γαλλίας τί είχαν ἀπογίνη ἣ σύζυγός του και τὰ τέκνα του ; και ἀντὶ νὰναχωρήσῃ εις Πρετωριαν, δὲν θὰ ἤρχετο εις Μαζούγκαν ;

Ἡ δευτέρα εἰδησις ήτο θετικώτερα. Προήρχετο ἀπὸ τὸν λόρδον Φαίρφιλδ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εις ἀλληλογραφίαν με τὸν Ερρίκον. Εἶχεν ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῦνας του και ἔγραφε τὰ εζῆς :

« Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, ὅτι τὸ Ἄ μ β ο ὕ ρ γ ε ρ εἶνε ὁ δράστης της συρράξεως. Τὸ γερμανικὸν τοῦτο ἀτιμόπλοιον, ἀναχωρήσῃ ἐκ Μασκάτης, ἐπὶ της ἀνατολικῆς παραλίας της Ἀρκτίας, εἶχε παραλάβῃ ἐκεῖθεν φορτίον εὐρωπαϊκῶν ὀπλων, ἀφ' οὐ πιθανῶς εζεφέρτωσε δούλους. Τὴν ἡμέραν τοῦ δυστυχῆματος,

εὑρίσκετο εις τὸ μέρος, ὅπου συνέβη. Μετὰ δώδεκα ἡμέρας ἀρῆκε τὸ φορτίον εις τὸ Ἄβον της Μοζαμβίκης, και ἐκεῖθεν ἀπήλθεν εις Ζανζιβάρην πρὸς ἐπισκευήν, διότι ἔχει ὑποστῆ σημαντικὰς βλάβας, αὐὰ ὁποῖα μόνον ἀπὸ σύρραξιν δύνανται νὰ προέρχωνται. Ὁλόκληρος ἣ πρόρα του εἶνε σπασμένη, εις κακὴν κατάστασιν. Ὁ βρεττανὸς προξένος, καθ' ὑπόδειξίν μου, ὑπέβαλεν εις ἀνάκρισιν τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος, ἐκ των ὁποίων οὐ πλείστοι κατέβησαν σπουδαίωτατα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοίαρχον Λύκον, μόλις ἐμυρίσθη τὸν κίνδυνον, ἐσπᾶσε νὰ ἐξαφανισθῇ. Λέγεται ὅτι ἀπῆλθεν εις τὴν γερμανικὴν Ἀφρικὴν, πρὸς τὰ μέρη της Ταγκανίκας. Τὸ Ἄ μ β ο ὕ ρ γ ε ρ κατεσχῆθη κατ' αἰτησιν τοῦ ἀγγλοῦ Προξένου, και ἣ ἀνάκρισις ἐξακολουθεῖ. »

Οὕτως αὐὰ ὑπόνοιαι τοῦ λόρδου Φαίρφιλδ περὶ τοῦ αἰτίου της καταστροφῆς, ἀπεδεικνύοντο βασιμῶταται. Ἄλλα τὸν Ερρίκον Μασσαί ἐνδιέφερε πρὸς τὸ πρὸν πολὺ περισσότερο ἣ ἐκ Λορενσάο-Μαρκέζ διέλευσις τοῦ «ναυαγοῦ της Εὐστιαθελίας» μεταβλίνοντος εις Τράνσβαλ. Μετὰ ὄρισμον σκέψιν, ἣ μητέρα του και αὐτὸς ἀπεράσισαν νὰ τον ἀκολουθήσουν. Εἶχον λάβῃ ὀλίγα χρήματα ἐκ Γαλλίας, και δὲν ὄφειλον εἰς κανένα τίποτε, παρὰ μόνον εὐγνωμοσύνην πολλὴν εις τὸν Προξένον Χαγάν και τὴν οἰκογένειάν του. Καὶ μόλις τὸ ἀτιμόπλοιον τὸ μεταβλίνον εις Δύρβανον, προσήγγισεν εις τὴν Μαζούγκαν, μήτηρ και υἱὸς ἐπιβιβάσθησαν.

Εὐρέθησαν λοιπὸν και πάλιν ἐντὸς μεγάλου ὑπερωκεανείου ἀτιμόπλοιου, και ἀνεμίσθησαν με τὸν ποικίλον και πολυθρόνον ἐκεῖνον κόσμον, και εζῆσαν δι' ὀλίγας ἡμέρας τὴν ζωὴν, ἣ ὅποια τοῖς ἐπροκάλεε τὸσας γλυκείας και ὀδυνηράς ἀναμνήσεις ! . . Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸ ταξειδίον συνετελέσθη ἄνευ ἀπεικταίου, και πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιβίωσίν των, εὐρέθησαν ἐξωθεν τοῦ Δυρβάνου. Ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, οὐ ἐπιβάται ὄλοι προσέτρεξαν εις τὸ κατὰστροφμα, περιεργοὶ νὰ ἴδουν τὴν μυστηριώδη και διχ πολλοὺς πολυπόθητον ἤπειρον. Ἄλλὰ κανείς δὲν ἠσθάνθη τὸσον ἰσχυρὰν συγκίνησιν, ὅσον ἣ μητέρα και ὁ υἱός. Με ὀρθολομὸς πλήρεις δακρύων, ἣ κυρία Μασσαί παρετήρει μακρόθεν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς γρανιτινοὺς ὄγκους των βουνῶν, των ὑπερκειμένων της πόλεως. Τὶς οἶδε, μήπως ὀπισθεν των ἐπιβλητικῶν ἐκείνων τειχῶν, παρὰ τοὺς πρόποδάς των Ἰσως, ἐντὸς της πόλεως ἀκόμη, εις τὴν ὅποιαν ἐμελλε νὰποβιδασθῇ, τίς οἶδεν ἂν δὲν θὰ εὑρισκέν ἐκεῖνους, τοὺς ὁποίους τὸσον ἐπόθει ἣ ψυχὴ της ! . . Κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ὄρατον ἐκεῖνον ὄρμον, τὸν ὁποῖον

αὐὰ κάτοικοι της ἀφρικανικῆς ταύτης παραλίας συγκρίνονν πρὸς τὸν τοῦ Πανόρμου και της Νεαπόλεως. Ἐνόμιζεν ὅτι εις τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, τὸ ἀναμένον ἐπὶ της προκυμαίης τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀτιμόπλοιου, θὰ εδλεπε μετ' ὀλίγον και τοὺς συγγενεῖς της, θὰ ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου και των τέκνων της. . . (Ἐπεται συνέχεια.) Γ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΚΡΙΒΩΣ πρὸ τοῦ Σταδίου, πρὸ τοῦ μεγίστου και ἐπισημοτάτου των ἔργων του, μὰς εὑρίσκει σήμερον ἣ εἰδησις περὶ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Γεωργίου Ἀβέρωφ. . .

Ὅλίγα βήματα μὰς χωρίζουν ἀπὸ τὸ Ζάππειον, τὸ ὁποῖον ἐπεσεκέσθημεν προχθὲς προχωροῦμεν διὰ τοῦ ἀλσουλίου μέχρι τοῦ μικροῦ νεκροταφείου των Διαμαρτυρομένων, διασχίζομεν κατὰ πλάτος τὴν λεωφόρον, διερχόμεθα τὴν εὐρείαν λιθόκτιστον γέφυραν, τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ, και σταματῶμεν ἐπὶ της πλατείας, της πρὸ τοῦ Σταδίου. Τὴν ψυχὴν μας κατέχει ἣ συγκίνησις, ἣ ἐκ της προσφάτου και μεγάλης ἀπωλείας. Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ, ὁ γενναῖος και ἀφειδῆς χορηγός, ὁ ζηλωτὰς τὴν δόξαν τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, — τῷ ὄσον και αὐτὸς ζαπλοῦτος, μεγαλεπιβόλου και φιλοπόλιδος, — ὁ κατακοσμητὴς τὴν πρωτεύουσαν με τὸσα μεγαλοπρεπῆ κτίρια, με τὸσα λαμπρὰ ἰδρύματα, — Πολυτεχνεῖον, Ἐρθεῖον, Σχολὴ Εὐελεπίδων, Στάδιον. . . — ὁ συμπληρώσας τὰς μεγάλας του εὐεργεσίας διὰ της διαθήκης του, διὰ της ὁποίας μέγα μέρος της κολοσιαιας περιουσίας του κληροδοτεῖ εις τὸ ἔθνος, ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ δὲν ὑπάρχει πλέον μετὰ τῶν ζώντων, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἀθανάτων νεκρῶν. . .

Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ταύτην τελεῖται ἀνδνησὸς και μεγαλοπρεπῆς ἣ κηδεῖα του, εις τὴν χώραν τὴν ὅποιαν βρέχει ὁ Νεῖλος, ὁ μέγας, ὁ εὐεργετικὸς και ἀφειδῆς εις ζεῖδωρα νάματα, ὅπως ὑπῆρξε κ' Ἐκεῖνος εις δωρεάς ! Τὸ Στάδιον πενθεῖ, ὅπως πενθεῖ ὄλος ὁ Ἑλληνισμός. Πρὸ των μελανῶν και των μεσιστίων σημαϊῶν, δὲν ἔχομεν πλέον διάθεσιν διὰ περιπάτων, ἀλλὰ διὰ προσκύνημα. . .

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ της πλατείας τοῦ Σταδίου, εἶνε ὁ μαρμάρινος ἀνδριάς τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ. Συνήθως οὐ ἀνδριάντες ἀνεγείρονται μετὰ θάνατον

ἀλλ' ὁ Ἀβέρωφ ἔσχε τὴν σπανίαν, τὴν ὄση ὕψηλὴν τὸσφ και δικαίαν τιμὴν. Νὰ τῷ ἰδρυθῇ ἀνδριάς ἐτι ζῶντός του. Ἐστῆθη ἐκεῖ, τὰς παραμονὰς των Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ, εις ἐνδειξιν αἰδίου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν χορηγὸν της μεγάλης ἀνακαινίσεως. Ὁ μέγας γέρον, με τὸν ἀδρὸν μύστακκ, με τὴν ἀγαθὴν και νοήμονα φυσιογνωμίαν, παρίσταται ὄρθιος ἐπὶ τοῦ βάθρου της δόξης, τείνων τὴν δεξιάν πρὸς τὸ Στάδιον και οἰονεῖ δεξιούμενος τοὺς εἰσερχομένους. Νομίζεις ὅτι λέγει :

«Εἰσελθετε εις τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν σας ἠτοίμασα. Ἰδοῦ τὸ ἀρχαῖον και ἐνδοξὸν Στάδιον, με νέαν αἰγλήν και νέαν ἀκμήν, ἀνακαινισμένον και ἀναμαρμαρωμένον, ὅπως ήτο και ἐπὶ της ἐποχῆς τοῦ Λυκούργου και τοῦ Ἡρώδου ! Τὸ ὄρατον ὄνειρον, τὸ ὁπαῖον ἐθαλψεν ἣ ἑλληνική μου καρδία, τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἐβαυκάλισεν ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἑλληνικὴν Ἐλπίδα, ἰδοῦ, τὸ ἐπραγματοποίησα ! »

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸ ὄνειρον δὲν ἐπραγματοποιήθη ἀκόμη τελείως. Ἡρχισεν ὅμως, και θὰ τελειώσῃ, και θὰ πραγματοποιηθῇ. Μετὰ τὴν ἀφίρσιν των ζυλίων ἐδωλίων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, προσέδωσαν εις τὸ Στάδιον μίαν ἀπατηλὴν ὄσφιν τελείας ἀναμαρμαρώσεως, τὸ ἀμφιθέατρον σήμερον φαίνεται ὡς ἠρειπωμένον ἣ μάλλον ἡμιτελὲς οἰκοδόμημα. Ὡς γνωστὸν, δὲν ἤρκεσαν τότε τὰ χρήματα, και ἀφ' οὐ κατεσκευάσθη ἐκ μαρμάρου μόνον ἣ σφενδὸνη και αὐὰ πρῶται σειραὶ τῶν δύο πτερύγων, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀμφιθεάτρου συνεπληρώθη ἐκ τοῦ προχείρου ξύλινου. Ἐχρειάζοντο χρήματα και χρήματα διὰ νὰ τελειώσῃ κατὰ τὸ ἀρχικὸν σχέδιον και νὰ λάμψῃ και πάλιν ὀλομάρμαρον. Καὶ ἐπειδὴ τὰ μέσα δὲν ὑπῆρχον, αὐὰ ἐργασίαι εις τὸ Στάδιον είχαν διακοπῆ, και μάλιστα, μετὰ τὰς τελευταίας ἐθνικὰς περιπετείας, πολλοὶ ἤρχισαν νὰπελιπίζονται περὶ της πραγματοποιήσεως τοῦ ὄρατου ὄνειρου και εις τὸ μέλλον. . . Ἄλλ' ἰδοῦ, ἣ διαθήκη τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ ἀναπτέρνει πάλιν τὰς ἐλπίδας. Ὁλόκληρον ἑκατομῦριον φράγκων κληροδοτεῖ ὁ ἐθνικὸς εὐεργέτης διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Σταδίου. Τὸ ποσὸν θάρκεσῃ, και ἂν δὲν ἀρκεσῃ, ἐλάχιστον θὰ χρειασθῇ κατόπι, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ἐξακονομηθῇ. Καὶ ὁ ἀνδριάς ὁ δεξιούμενος παρὰ τὴν εἴσοδον τοὺς εἰσερχομένους, προσλαμβάνει τώρα νέαν αἰγλήν, διότι ἣ χειρ ἐκείνη φαίνεται ὡσεὶ τεινομένη πρὸς τὸ μέλλον, πρὸς τὸ ὄρατον και προσεχὲς μέλλον τοῦ Σταδίου τελειωμένου και λαμπροῦ, ὅπως ήτο εις τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἡρώδου. . .

Δέξα εις τὸν Γεώργιον Ἀβέρωφ !
ΦΑΙΔΑΝ

« Μὴ ἀνάβα-
» λε δι' αὐρίον,
» ὅ, τι δύνασαι
» νὰ πράξεις σή-
» μερον. »

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας

θὰ εἶνε ἕτοιμον καὶ θὰ τεθῆ εἰς κυκλοφορίαν τό :

“ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,”

Πρὸς ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς « Διαπλάσεως » στέλλεται σήμερον δωρεὰν ὡς δείγμα, τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν φύλλον τοῦ ἐξόχου τούτου βιβλίου.

“Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ το ἀποκτήσουν εὐθὺς ἄμα τῆ ἐκδόσεως του, ἄς σπεύσουν νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των, ἐμβάζοντας συγχρόνως καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἧτοι: φρ. 3,50 ἂν θέλουν τὸ βιβλίον ἄδետον, καὶ φρ. 5 ἂν τὸ θέλουν χρυσοῦδον.

Εἰς τὸ Ὑπερ Πατρίδος ἐνεγράφησαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, πλῆθος συνδρομητῶν. Ὁ ἀριθμὸς των εἶνε σχεδὸν ἴσος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκτυπωμένων ἤδη βιβλίων, ὥστε ὀλίγα μόνον ἀντίτυπα θὰ μείνουν, πρὸς πώλησιν. Ἐπομένως, οἱ θέλοντες νὰ ἀποκτήσουν ἀντίτυπον πρὶν ἐξακολουθῆ ἢ πρῶτην ἐκδοδὶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των ἀμέσως.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 244)

Ὁ Σαῖν Ροκαντέν, πρὸς ἀποφυγὴν νέων κινδύνων ἐκ τῆς παραδοξοῦ αὐτῆς συνομιλίας, ἀνέλαβε θαρραλέως νὰ τὴν διεξαγάγῃ μόνος του.

— Εἴσθε ξένος βέβαια, κύριε ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὸ Κάδιξ ;

— Ὁχι, κύριε.

— Ἄ, εἶνε ἀξιοπερίεργος πόλις. Εἶνε τὰ ἀρχαῖα Γάδειρα, καθὼς γνωρίζετε. Ὅζα σας συστήσω πολὺ νὰ υπάγετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν, τούς, τὰς. . .

Ἐνταῦθα ὁ ἀξιώτιμος ἱππότης ἀντελήφθη, πρὸς μεγάλην του ἀπελπισίαν, ὅτι μὴ ἐξελθὼν ποτε ὁ ἴδιος εἰς τὴν πόλιν, μήτε συνομιλήσας ποτὲ μὲ κανένα ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰναφέρῃ οὔτε ἐν μνημείον τῶν Γαδεῖρων, οὔτε κἂν ἓνα περίπατον τῆς νέας πόλεως.

— Τὰ εἶδα ὅλα αὐτὰ πού μου λέτε, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ μαρκήσιος, ἀρχίζων νὰ διασκεδάξῃ τῶρα μὲ τοὺς συνομιλητὰς του, καὶ ἀποφασισμένως νὰ τοὺς πάρῃ πλέον εἰς τὸ χεῖρ, τοὺς γελοίους αὐτοὺς, πού ἤθελαν, μάτια μου, νὰ κάμουν καὶ τὸν κατάσκοπον.

— Καὶ πῶς σας ἐφάνηκαν ; ἠρώτησεν ὁ Παλουάζος, μὲ ὕφος ἀκρας ἐνημερότητος.

— Λαμπρά, κύριε.

— Φυλάγεται καλά, ἐπιθύρυσεν ὁ

Σαῖν Ροκαντέν. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος.

— Ἐμεῖς ὅμως δὲν φυλαγόμεθα καλά. . . ἐστὲνάξεν ἐνδομύχως ὁ Παλουάζος.

Τὸ συμπόσιον, ὅπως ὅλα τὰ συμπόσια, διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν τριῶν ἐξηκολούθησεν ὡς ἀνωτέρω.

Δυστυχῶς καὶ τὰ καλά, ὅπως καὶ τὰ κακά, δὲν διαρκοῦν αἰωνίως εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ! Τὸ συμπόσιον ἐτελείωσεν.

Ὁ ἄγγλος ναύαρχος, προπίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ἰσπανοῦ διοικητοῦ, ἠγχήθη νὰ συνδεθῶσι τὰ δύο ἔθνη αἰωνίως διὰ συμμαχίας ἀδιαρρήτου καὶ ἀτελευτήτου, ἔκκαμε δὲ πρόποσιν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρείου ἰσπανικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ νικῶν.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἰσπανὸς διοικητὴς, προπίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ἀγγλοῦ ναύαρχου, ἠγχήθη τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς εὐχὴν, ἔκκαμε δὲ πρόποσιν καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ἀνδρείου ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ νικῶν.

Μετὰ τὰς εὐγλώττους ταύτας προπόμεναι, ἀντήλλαξαν ἀναριθμήτους χειραψίας καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἄλλ' εἰς τὸν προθάλαμον, μὰζι μὲ τοὺς μανδύας των, ἀνέλαβον καὶ τὴν προτέραν των ψυχρότητα καὶ ἀμοιβαίαν ἀντιπάθειαν. . .

Ἀφ' ἐνὸς ὁ μαρκήσιος, ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος καὶ ὁ ἱππότης, ἐδάξαν τὰ δυνατὰ των νὰ μὴ συναντηθῶν εἰς τὴν ἐξοδὸν, καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ φόβου, ἔκκαμαν τόσους πολ-
λοὺς καὶ διαφόρους ἐλιγμούς ἀνά τὰς

ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα : δηλαδὴ νὰ συναντηθῶν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ρενῶ καὶ ὁ Μπρόουν δὲν περιωρίσθησαν ἕως ἐδῶ. Ἐκαλλιέργησαν καὶ ὑπεδαύλισαν τὰς ἀμοιβαίας ἐχθρικός διαθέσεις τῶν θυμάτων των, οὕτως ὥστε νὰ μὴ φοβῶνται πλέον ὡς ἐπικειμένην καὶ δυνατὴν τὴν συνάντησιν τοῦ Λουδοβίκου Νοκρῶν μετὰ τοῦ Ροκαντέν, ἀφ' οὗ ὁ εἰς ἀπέφευγε τὸν ἄλλον, ὅπως ὁ διάβολος τὸ θυμιάμα.

Ἐν τούτοις, ἡ μηχανορραφία τοῦ πρῶην ἐπιστάτου, ὅσον καλά ἀποτελέσματα καὶ ἂν ἔφερε πρὸς τὸ παρόν, εἶχε καὶ τὴν κακὴν τῆς ὄψιν. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι κατασκοπεύεται δι' ἄγνωστον σκοπὸν, σχεδὸν ἀπὸ τῆν στιγμὴν τῆς ἀφίξεώς του, ὁ μαρκήσιος εἶχε γίνῃ πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ καχύποπτος. Ἐδυσπίσται τῶρα πρὸς ὅλους καὶ ἐπροφυλάσσετο τόσον πολὺ, ὥστε δὲν ἦτο εὐκόλον πλέον εἰς τοὺς κακούργους, — τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, — νὰ τον παρασύρουν εἰς ἐνέδραν καὶ νὰ τον ξεμπερδέψουν. . .

Μίαν ἡμέραν ὁ Ρενῶ, περισσότερον ἀνυπόμονος τοῦ συντρόφου του, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πολὺ τιμος καιρὸς, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε ἐναντίον τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν δύο εὐγενῶν, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ προπαρασκευάσων ἀπὸ τῶρα τὰς παγίδας, εἰς τὰς οποίας θὰ τοὺς ἔρριπτον, δοθείσης εὐκαιρίας.

Ὁ κ. Μπρόουν ἠδύσκησε νὰ ἐπιδο-
κίμαση τὴν γνώμην τοῦ μίστερ Ρενῶ, καὶ ὁ πρῶην ἐπιστάτης ἀπῆλθεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.

κίμαση τὴν γνώμην τοῦ μίστερ Ρενῶ, καὶ ὁ πρῶην ἐπιστάτης ἀπῆλθεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.

Τὸ ἔργον του δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸν Ρογήρον, χωρὶς νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Πεζοναυτῶν, οἱ ὅποιοι βεβαίως θὰ τον ἀνεγνώριζαν. Ἐπροτίμησε λοιπὸν νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, νὰ κρυφθῇ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ εἰ δυνατόν νὰ λησμονηθῇ. Τῷ ἦτο ὅμως εὐκολώτερον νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τῶν δύο εὐγενῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐναντίον αὐτῶν ἔστρεψε τῶρα τὰ καταθρόνιά του ὅπλα.

Διὰ νὰποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος καὶ νὰ δειχθῇ γνήσιος πράκτωρ τοῦ Φρουσέ, ἐδωκὲν ἐπανειλημμένως σπουδαίως πληροφορίας περὶ τῶν δυνάμεων τῶν πολιορκουμένων, περὶ τῶν σχεδίων των καὶ τῶν κινήσεων τῶν στρατευμάτων των.

Ὅταν ἐνόμισεν ὅτι εἶχε πράξῃ ἀρκετὰ ἤδη, ὥστε νὰ τον ἀκούουν καὶ νὰ δίδουν κάποιαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους του, ἐζήτησεν ἰδιαιτέρην ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν δοῦκα Βελλύν, διὰ νὰ τῷ κάμῃ, ὡς ἔλεγε, σοβαρωτάτας ἀποκαλύψεις.

Ἡ ἀκρόασις αὕτη τῷ ἐχορηγήθη εὐκόλως, καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ στρατάρχου, ἤρχισεν ἄνευ περιφράσεων:

— Κύριε στρατάρχα, ἐζήτησα ἰδιαιτέρην ἀκρόασιν, διότι πρόκειται περὶ σπουδαίου μυστικοῦ, τὸ ὅποιον ἀφορᾷ τὴν τιμὴν μίᾶς μεγάλης οἰκογενείας, καὶ τὸ ὅποιον μόνον ἡ Ἐξοχότης σας πρέπει νὰ μάθῃ, διὰ νὰ λάβῃ κατόπι τ' ἀναγκαῖα μέτρα. . .

— Τί τρέχει ;

— Κύριε στρατάρχα, ἐδείξατε μεγάλην κλωσούνην πρὸς τὸν ἱππότην Σαῖν Ροκαντέν καὶ τὸν ἐπισκοπικὸν ἐπίτροπον Παλουάζον. Σὰς ἠπάτησε τὸ εὐγενὲς καὶ ἄκακον ἐξωτερικὸν των. Ἐν τούτοις οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε προδότες, καὶ ἤλθον νὰ τοὺς καταγγείλω. . .

— Προσέξατε, κύριε ! διέκοψεν αὐστηρῶς ὁ δοῦξ Βελλύν ἠσπασθησθε καλά τί λέγετε, καὶ μὴ κατηγορήτε ἀβασίμως δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐγὼ θεωρῶ ἐντίμους, καὶ θὰ τοὺς θεωρῶ μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου !

— Κύριε στρατάρχα, ἂν δὲν εἶχα τὰς βεβαιωτέρας ἀποδείξεις, δὲν θὰ ἐτολμοῦσα ποτὲ. . .

— Πολὺ καλά, νὰ τὰς ἀκούσωμεν !

— Καθὼς γνωρίζετε, κύριε στρατάρχα, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας μ' ἐστελεῖν εἰς τὸν Κάδιξ, καὶ σας εἰδείξα ἐν τάξει, καθὼς ἐθυμεισθε, ὅλα τὰ σχετικὰ ἐγγράφα. Ὅμως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἀγνοεῖ διὰ ποίαν σοβαρὰν αἰτίαν ὁ κ. Φουσε μ' ἐστελεῖν εἰς τὸ Κάδιξ.

— Τῶντι, δὲν το ἤξεύρω.

— Λοιπὸν, μ' ἐστελεῖ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπιτηρῶ τὸν ἱππότην καὶ τὸν

Ἐπίτροπον. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ διαγωγή των εἶχε γίνῃ ὑποπτος, καὶ ἡ αἰφνιδιὰ ἀνχώρησις των ἐκ Παρισίων ἐπεκύρωσε τὰς ὑποψίας τοῦ Ὑπουργοῦ.

— Ἡ ἀνχώρησις των ἐσχετίζετο μὲ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ρογήρου Νοκρῶν.

— Αὕτη ἦτο ἡ πρόφασις, τευλάχιστον.

— Ἐπὶ τέλος, κύριε, διηγήθητε τὰ γεγονότα καὶ δώσατέ μου τὰς ἀποδείξεις.

— Ἴδού, κύριε στρατάρχα. Ἐδῶ εἶνε ὑπόμνημα, συντεταγμένον καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν δύο εὐγενῶν, περὶ τῆς θέσεως καὶ τῆς παρατάξεως τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ περὶ τοῦ Κάδιξ, περὶ τῆς μαχίμου δυνάμεώς του, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν τραυματιῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπιχειρῶν σημείων τῆς πολιορκητικῆς ζώνης. Τὰ πάντα ἐκτίθενται, καθὼς βλέπετε, μετ' ἀκριβείας καὶ ἐμπειρίας. Ὑποδεικνύουν καὶ τὸ καταλληλότερον μέρος πρὸς ἐξοδὸν, ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς ἐδῶσαν ἤδη μίαν μάχην οἱ Ἄγγλοῖσπανοί, εἰς τὴν ὁποίαν πρερυερέθησαν καὶ οἱ κ. κ. Σαῖν Ροκαντέν καὶ Παλουάζος. . . Ἐδῶ εἶνε μίᾳ ἐπιστολῇ

συρεν ἐξ αὐτοῦ μίαν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ ἐπὶ μακρόν. — Ἐτοί εἶνε, ἐπιθύρυσεν, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ εἶνε ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος.

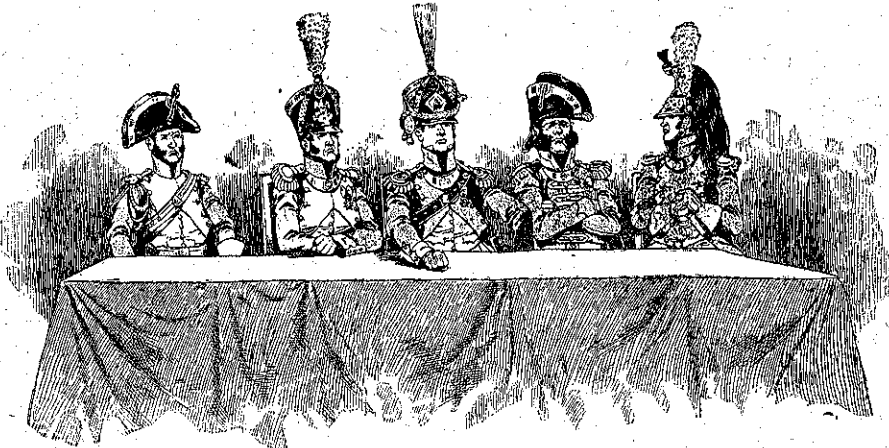
— Κύριε Ρενῶ, σας εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ζῆλόν σας, μολονότι θὰ εἶδα κάτι τι, διὰ νὰ εἶνε ψευδεῖς αἱ πληροφορίαι σας. Δυστυχῶς ὅμως εἶνε ἀκριβεῖς. . .

Καὶ δι' ἐνὸς νεύματος ἀπέλυσε τὸν κτεργάρην. Κατόπι ἐκρυσσε τὸν κωδωνίσκον, καὶ ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας προσῆλθεν ἀμέσως.

— Λοχαγέ, διέταξεν ὁ δοῦξ Βελλύν μελαγχολικῶς, νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κ. Πρόεδρον νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς, ὥστε νὰ συγκροτηθῇ πολεμικὸν συμβούλιον ἐντὸς μίᾶς ὥρας.

Ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου, εἰδοποιηθεὶς ἀμέσως, ἐξέπεμψε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τὸν ἀγγελιαφόρον του, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε ὁ φίλος τοῦ Ρογήρου, ὁ σκαπανεὺς Βίλλυμπούας.

Διερχόμενος τὸ στρατόπεδον τῶν Πεζοναυτῶν, ὁ σκαπανεὺς συνήντησε τὸ

« Κύριοι, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἀρχεται ἡ συνεδρίασις » (Σελ. 254, στήλ. α'.)

τοῦ διοικητοῦ, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς συχαίρει διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγὴν των, καὶ ἐκφράζει τὴν χαρὰν του, ὅτι ἔχει πλησίον του δύο τόσον ἀσπύδους ἐχθροὺς τῶν Γάλλων. . . Ἐμποροῦσα, κύριε διοικητά, νὰ σας παρουσιάσω καὶ ἄλλα τεκμήρια, ἐπίσης πειστικά, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι αὐτὰ ἀρκοῦν.

Μετὰ πυρετώδους σπουδῆς ὁ στρατάρχης ἐξήτασε τὰ ἐγγράφα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεχείρισεν ὁ δὴθεν πράκτωρ τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας. Ἦσαν ἐν πλήρει τάξει, μὲ τὰς σφραγίδας καὶ τὰ σήματα τοῦ ἰσπανικοῦ ἐπιτελείου, ἐπιθεωρημένα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ναύαρχου. Τελος πάντων περιεποιῶν τιμὴν εἰς τὴν ἀπίστευτον ἐπιτηδειότητα τοῦ καταχθονίου Ρενῶ, ὁ ὁποῖος, τὰ εἶχε πλαστογραφῆσιν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ὁ στρατάρχης ἠρέμνησε χαρτοφυλάκιον, εὐρισκόμενον πλησίον του, καὶ ἀπέ-

παίδιον, συνομιλοῦν μὲ τὸν Παπαφίγκον.

— Σπουδαῖα ! τῷ ἐφώνησε συγκαλεῖται ἕκτακτον πολεμικὸν συμβούλιον.

— Καὶ γιατί ; ἠρώτησεν ὁ Ρογήρος μὲ πολλὴν ἀδιαφορίαν.

— Μοῦ φαίνεται, καὶ ἐλπίζω, ὅτι πρόκειται νὰ δικασθῇ ὁ Ρενῶ. Ἡ διαταγὴ τοῦλάχιστον ἐβγήκε, καθὼς μοῦ εἶπαν, ἄμα ἐπαρουσιάσθη αὐτὸς ὁ παλιῆ ἀνθρώπος εἰς τὸν στρατάρχην.

— Ζήτη ! ἐφώνησεν ὁ Παπαφίγκος.

— Ὁ κακομοῖρης ! εἶπεν ὁ Ρογήρος ὅθι καταδικασθῇ χωρὶς ἄλλο.

— Κλάψε τον κιάδα ! αὐτὸ μας ἔλειπεν ! εἶπεν ὁ σκαπανεὺς. Ἡ μήπως δὲν του ἀξίζουσι ἡ σφαῖρες ποῦ θὰ του φυτέψουν ἐστὸ κεφάλι ;

— Τοῦ ἀξίζουσι ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ τον λυποῦμαι.

— Ἄ, ἐξέχασα ὅτι εἶσαι ἀγαθός. Ἄς εἶνε. . . Ἐγὼ φεύγω. . . Βιάζομαι. . .

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εἰσὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἑσθέρου ἀρχόντος τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηπταετίστῃς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλίου 1899

Ἔτος 21ον. — Ἀριθ 32

Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια ἴδε σελ. 252)

Εἰς δεκαεὺς τῶν εὐζωϊων, ἐκτελῶν χρέη γραμματέως, ἠγέρθη καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἔγγραφο, κατὰ τὸ ὅποιον, οἱ γάλλοι ὑπήκουε Σαὶν Ροκαντέν καὶ Παλουάρος, καταγοροῦντο ὅτι παρέσχον εἰς τὸν ἐχθρὸν πληροφορίας περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς θέσεως τοῦ στρατοῦ, καὶ ὅτι εἶχον στρέψη τὰ ὄπλα κατὰ τῆς ἰδίας πατρίδος. — ἰγκλήματα προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τιμωρούμενα διὰ θανάτου.

Ὁ Ρογήρος, μόλις ἤκουσε τὰ ὄνόματα τῶν κατηγορουμένων, ἐξέβαλεν αἰμαγῆν, ἤπλωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν αἶρα, καὶ κατέπεσε λιπόθυμος.

Ὁ προεδρεύων συνταγματάρχης ἔκαμε μορφασμὸν οἴκτου καὶ διέταξε τοὺς αὐτάς νὰ βγάλουν ἐξω τὸ παιδί καὶ νὰ το περιποιηθοῦν.

Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῶν τριῶν φίλων, προσήλθεν ὁ Ρενώ καὶ ἔδωσε τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἐπανελαβε μετὰ περισσοτέρας λεπτομερείας, ὅσα εἶχεν εἰπῆ καὶ εἰς τὸν στρατάρχην. Πικρὰ ἔλεσε τὸ συμβούλιον νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ, ἐσύστησε νὰ τα συγκρίνουν μετὰ τὴν πρὸς τὸν δούκα Βελλὸν ἐπιστολήν, καὶ προσέθεσεν ὅτι, δυστυχῶς, οὐδέμια ἐχέωρα ἀμφιβολία...

Μετὰ τὴν κατάθεσιν του, ὁ κκοῦργος ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ πορευθῆ, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ παρουσιασθῆ πρὸ τῶν θυμάτων του, ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελον ἐπανέλθῃ ὁ Ρογήρος, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος.

Τρόντι, τὸ παιδίον συνήλθε καὶ ἐπέμεινε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν αἰθουσαν, διὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν θεῖόν του. Ἐκεῖ τον ἐκάλεσεν ὁ συνταγματάρχης καὶ ἤκουσε μετὰ μεγάλην εὐμένειον τὴν σύντομον ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς Ἰππότου ἀπολογία του ἠκουσεν ἐπίσης εὐμένως καὶ ὑπομονητικῶς τοὺς δύο Πιζοναύτας, — οἱ

ὅποιοι τα ἔκαμν πάλιν θάλασσα μετὰ τὴν εὐγλωττίαν των, — καὶ ἔδωσαν ἀλληλοδιαδόχως τὸν λόγον εἰς τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐπιφορτισθέντα νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν, καὶ εἰς τὸν ὑπολογαζόν, ὁ ὅποιος διωρίσθη αὐτεπαγγέλτως συνήγορος τῶν κατηγορουμένων.

Κατόπι τὸ δικαστήριον ἀπεσύρθη πρὸς συνδιάσκεψιν.

Ἡ ἀπουσία του δὲν διήρκεσε πολὺ. Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθουσαν, καὶ ὁ πρόεδρος ἀνέγνωσε μετὰ

Τρεῖς ναῦται ἔπεσαν κάτω μετὰ τὰ κεφάλια σπασμένα. (Σελ. 258, στήλ. γ.)

κατὰ τὴν ἀπόφασιν — φεῦ! κατὰ δικαστικὴν. Ἐκήρυττεν ἐνόχους τοὺς δύο κατηγορουμένους καὶ τοὺς κατεδίκαζεν ἐρήμην εἰς θάνατον. Ἄν κατῶρθωναν νὰ τοὺς συλλάβουν, ἢ ποιῆν ἢ ἐξετελεῖτο ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

Ὁ Ρογήρος τα ἤκουσε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἐγένινεν ὠχρὸς ὡς πτώμα, κατεδίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξήλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν πιστῶν του φίλων.

— Ἀσχημά τὴν ἔχουν οἱ κακόμοιροι οἱ ἀφεντάδες! ἐσκέπτετο ὁ Λαδουρέκος. — Ἐννοια σου, γιατί κ' ἐμεῖς δὲν θὰ καθήσουμε μετὰ σταυρωμένα χεῖρα! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ὡς νὰ εἶχε μαντεύσῃ τὴν σέψιν τοῦ φίλου του. — Ἐννοεῖται, πῶς θὰ κάμουμε τὸ διάβολο τέσσαρα διὰ νὰ τοὺς σώσουμε!... — Δύσκολο... πολὺ δύσκολο... ἐπιθύρουν ὁ δυστυχὴς Ρογήρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ὍΠΟΥ Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΝΟΑΡΜΩΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΝΘΟΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ

Ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ Κἀδιξ, ὅπου ἐντολὴν τοῦ στρατάρχου, διὰ νὰ διευκολύνη τὴν ἀπόδρασιν τοῦ Σαὶν Ροκαντέν καὶ τοῦ Πιλουάριου, ἀρ' ἑτέρου δὲ ὁ Παπαφίγκος, μετῃφρισμένος εἰς ἰσπανὸν ἀλιέα, — ἐν ἀγνοίᾳ βέβαια τοῦ στρατάρχου, — διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

Εἰς κεντρικὸν μέρος τῆς πόλεως εἶχεν ἀνοίξῃ ἐσχάτως ἐν εὐπρεπῆς καπηλεῖον καὶ ἐστιατόριον, τὸ ὅποτον ὁ ἰσπανὸς ἰδιοκτήτης του, διὰ νὰ κολακεύσῃ καὶ νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἀγγλοὺς, ὠνέμασε «Ἐνεδοδογεῖον τῶν Ἀγγλῶν» ἢ ἰσπανιστί: «Π ο σ ζ ἄ δ α ν τ ἔ λ ὀ ς Ἀ ν τ ζ ἔ λ ι ς.»

Εἰς τὴν ποζάδαν αὐτὴν ἐσύχλαζον ἡμέραν καὶ νύκτα τὰ πληρώματα τοῦ βρετανικοῦ στόλου, καὶ κατηνάρισκον τὸσον φῶνας τὴν ἀπόφασιν — φεῦ! κατὰ δικαστικὴν.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὸ πολεμικὸν συμβούλιον, τὸ ὅποτον διηγήθημεν, εἰς τὰς ἐννέα τὸ βράδυ, τὸ καπηλεῖον ἦτο γεμάτον ἀπὸ Ἀγγλοὺς μεθυσμένους, κατὰ τὸ σῆθηξ.

Ἐνας ναύτης γιγαντιαίου ἀναστήματος ἐκτύπησεν ἔξωρα τὸν γρόνον του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνεγώνησε: — Προταίνω μιὰ πρόπονσι! — Οὐρρά!... Μπράβο, ἴζων!... ἀπήντησεν ἐκατὸν φωναὶ βραχνιασμένα. — Πίνω ἔστην υγεία τῆς Ἀγγλίας!... — Μπράβο!... Ζήτω ἡ Ἀγγλία!... Ζήτω ὁ ἴζων!... — Σταθῆτε, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη... Πίνω ἔστην υγεία τῆς Ἀγγλίας. Ζήτω ἡ Ἀγγλία! Καὶ κάτω ἡ Γαλλία! Ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὅποτον ἐξήγειρε

Λούσιον — ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων μετὰ τὴν Παιδείαν τῆς Ἰδης, Σπουδῶν Ἀνθρώπων καὶ Χειμωνιάτικη Διακάδα — τὸ ἴδιον τῆς Στυγῆς μετὰ τὴν Σερβίαν Περιβολοροπούλου. Μιμῶλαν καὶ Βέραν Νάουμ — ἡ Ἐξορίστου Ἑλλήνης μετὰ τὴν Ἀρχάδα καὶ Στέλλαν Ἐμμαρουήλ — ὁ Καραγκιόζης μετὰ τὸν Νανάρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Ναυτοπούλου — ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὸν Ἐγγεῆ Βαρβολάου — ἡ Λύρα τοῦ Ὀργίως μετὰ τὴν Ἰουλιαν Ζάννου, Γιουκείαν Ἑλλίδα καὶ Ποτούλαν Κυριακοπούλου — ὁ Λενκώπτερος Ἀγγελος μετὰ τὴν Δεσποινίδα Σαυθωριάνδου — ὁ Ζεβὰν μετὰ τὴν Κόρη τοῦ Ζαλόγγου, Κόρη τοῦ Γαλιῶ καὶ Φιλέρημον Ἴον — ὁ Πεινασμένος Καρχαρία μετὰ τὸν Πεινασμένον Λόκον, Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἡμερο Γατάκι — ὁ Δ. Π. Ἀρίβις μετὰ τὴν Χρυσώτερον Ἑλλίδα — ἡ Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Καλλιόρην Σταϊκου, Χειμωνιάτικη Διακάδα καὶ Διαβολάκι — ὁ Νεαρὸς Κερκυραῖος μετὰ τὸν Τζέντλεμαν, Χωτοπούλου καὶ Ἰρίδα — ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐνρίπου μετὰ τὴν Στέλλαν Ἐμμαρουήλ Παρνασσὸν καὶ Κορῶν Μασσαί — ἡ Ἄλση τοῦ Κηρισσοῦ μετὰ τὸν Παρτινέβελον, Χρυσοφίαν Πακτωλὸν καὶ Μακρολέξαν — τὸ Ἐωθινὸν Ἀστὸν μετὰ τὴν Μιμῶλαν — ἡ Ἡγεμονίς τῆς Σύρου μετὰ τὴν Θεσπαιγίδα τῶν Μουσῶν — ἡ Ἀρχὰς μετὰ τὴν Βωβούδα, Ἐξορίστον Ἑλλήνην καὶ Πράξιλλαν — τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστὴρ μετὰ τὸ Ἀστὸν τῆς Ἀθήνης καὶ Ἐτα, Θέλω — Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς μετὰ τὴν Ἀργίαν Ἀγκινάραν, Ἀνδρῶνα τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀστροφεγγιάν — ἡ Γιουκεία Καρδία μετὰ τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ Τράκα Τρόικα — τὸ Πιπνὸν τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸν Παρτινέβελον, Χρυσοφίαν Πακτωλὸν καὶ Λούσιον — Ἐνα Χωτοῦ μετὰ τὴν Γιουκείαν Ἑλλίδα καὶ Ναυτοπούλου — Ὀλίσις ὁ Γριπέδς μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάντιον, Παρτινέβελον καὶ Ἀθανάσιον Κουκουλήθραν — τὸ Μαγικὸν Σελήνηως μετὰ τὸν Μικρὸν Περιέργον, Π. Σαουσόπουλον καὶ Στρατηγὸν Ἀντίθων — τὸ Ἑλληνικὸν Ἑδάρος μετὰ τὸν Πλάκ Πλάκ, Ἰόνιον Πέλαγος καὶ Ἐρυθρὰν Καμέλιαν — ὁ Ποταμὸς Εὐρότας μετὰ τὸν Νανάρχον τῆς Βαρέλλας, Βρίχον τῆς Ντραμπάτοβας καὶ Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Κίχλην (ἡ ὅποια εἶδε τὸν κ. Ἀννίον καὶ ἠκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα του ὅτι τὸ «Ἰπὸ Πατρίδος εἶνε ἔτοχον βιβλίον, διδάσκον καὶ καθήκοντα τοῦ νέου πρὸς τὴν πατρίδα του») θεαγένην τοῦ Νέου Τάγμαμα, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην (ἔστειλα τὸ φύλλον, τὸ ὅποιον ἔλαβε) Καρίαν (ἡ ὅποια τώρα μετὰ διαβάξῃ ὑπὸ τὰ δένδρα μετὰ τὸ κελάρημα τῶν πετηνῶν) Ταρταρίνον τῆς Ταρσασκῆς (ἀλήθεια, ἀργὰ μοῦ στέλλει τὰς ἐντυπώσεις σου, ἀλλὰ τὰς ἀνέγνωσα μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν) Νέον Ἀρχιμήδην (χαῖρα ποὺ ἀνέρωσες, καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα τακτικὰ, [E] διὰ τὸ ἀναξιότικον Ἐργασίαι σου, ἀλλὰ διατὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Κυριακὴν τὴν γράψῃς καὶ μετὰ τὴν ἐπιστολήν; δὲν εἶπα ὅτι τὸ κάθε τι πρέπει νὰ γράφεται χωριστά;) Πῶς με λέγε (ἔστειλα ἰδιὰ κάθε φράγον στέλλει πέντε γρόσια, καὶ ὄχι τέσσαρα) Τρομάραν, Σκίπτερον τοῦ Διός, Γριτιάραν, (τελοσπάντων! νὰ κ' ἕνα γράμμα σου χωρὶς γρίνιες! καὶ ἦτο τόσο εὐμορρον, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ το ἀρνῶθαι τὸ [E] μ' ἐρωτῆς μετὰ τὴν ἐκδηλώσῃς τὴν πρὸς τὸν πατέρα σου εὐγνωμοσύνην εἶσαι καλὴ; καὶ εἶσαι φρόνιμη; καὶ εἶσαι ἐπιμελής; καὶ τὸν ὑπακούεις πάντοτε; νοί! καὶ τὸν φίλους συχνὰ; οὐ, ὅλη τὴν ὥρα; ἔ, λοιπὸν δὲν μένει τίποτε ἄλλο... πρὸς τὸ παρὸν ἀργό-ερα θά σου πῶ) Πικραμένην Καρδούλαν, Ἐτοιμορόπρον Οἰκίαν (σοῦ το ἔστειλα ἐκ νέου, δὲν μ' ἐνοχλεῖς καθόλου, θά σε ἰδῶ εἰς τὸ γραφεῖον, ὅταν περάσῃς ἀπὸ τὰς

Ἀθήνας;) Δώραν τοῦ Κανκῆσου (δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ τῆς ἀναφοράς ποῦ μοῦ γράφεις, ἐν ἄλλῳ τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικῆς ἐνδυμασίας, ἐν νὰ σου εἰπῶ! τὸ ρῖσο δὲν κἀνεὶ τὸν καλόγερο! καὶ πῶς εἰμπορῶ νὰ προφέρω τὰς εἰδας μου νὰ τὴν ποροῦν, ἀρ' οὐ δὲν τὴν φορῶ ἐγὼ ἡ ἴδια;... οὐτε σὺ πιστεύω;) Πικ Νέκ (βλέπω, δεῖ ἐπιβίβεις πολὺ εἰς τὰ μαθηματικά καὶ σε συγχάρω τὰ προβλήματα ὅπως ποῦ δημοσιεύω κάποτε, δὲν εἶνε διὰ τοὺς γνωρίζοντας ἄλλεθραν εἶνε διὰ μικρότερα παιδία, τὰ ὅποια τα λύουν πρακτικῶς ἢ τῆ βοήθεια τῆς ἀρθμητικῆς τοῦλάχιστον) ὁ περὶ οὐ μ' ἐρωτῆς ἐν μέλοι: τῆς «Ἐρῆνης» ἀλλὰ περὶ τῆς ἄλλης δὲν γνωρίζω) Γιουκείαν Ἑλλίδα (μ' ἐρωτῶσες διὰ κάποιον τετραβῖον, καὶ σοῦ ἀπήντησα ὅτι ἀπέπεσαν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου) περισσότερα δὲν ἐνθυμούμαι πῶς πηγαίνει ἡ μελέτη;) Γραβιῶν (ὁ ὁποῖος ἐθύμωσε λιγάκι ἄμα εἶδεν ὅτι δὲν του ἀπάντησα ἀμέσως; ἀλλ' ὁ ἄμα ἐπῆρε ἔσο σπῖτι, ἦπε ὀλίγον δριμύ ξεῖδι καὶ του ἐπέρασεν ἀμέσως) τὸ ἄλλο σου ἀνέκδοτον τὸ ἔβαλα εἰς τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ἰδοῦ ἀπὸ τώρα τὸ [E] διότι ποῖος ἔξερει ἂν θὰ κληρωθῇ;) Ἰτέαν (σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι ἐνεγράφη ἡ ταμίας τοῦ Συλλόγου σας μοῦ ἔστειλε τὰ 8. φρ. δι' αὐτὴν ὥστε δὲν μένει εἰς τὰ κρῦα) Μικρὸν Διαβόλον (μὲ τὴν γνώμην σου εἶνε οἱ περισσότεροι, καὶ αὐτὴ θὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν) ἡ αὐτίς τῆς συνδρομῆς θὰ εἶνε τόσο ἀσήμενος, ὥστε δύσκολον μοῦ φαίνεται νὰ ποτύχῃ καὶ πάλιν ἡ ψηφοφορία) Ἰουρικὴ Ἀκτήνη (εὐχομαι νὰ ἐκπληρωθῶν οἱ ὄρατοί σου πόθοι χαριετισμοῦ εἰς τὸν Ἀξέλιον Ἀρσιεῖδην καὶ εἰς τὴν Χρυσώτερον Ἑλλάδα, ἂν τῆς γράψῃ) καὶ νὰ σε βλέπω συχνότερα) Ζεβὰν (συνωσωνί!) Ἐπὶ τὴν Νισηωτοπούλαν, Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκπρήσεις τῆς θερμότητος ἀγάπης;) Ἀστέρα τοῦ Βέγα (βεβαίως μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ δημοσιεύσω τὰπο-ελέσματα τοῦ 58ου Ἀγωνισμοῦ) καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τοῦ 59) Δ. Κ. Μπεκῆρον (ἔστειλα ἀναμῶν τὸ ψευδώνυμον) Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανῆς. I. Δ. Καρῶν (σὲ συγχάρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν) νὰ, τὸ βιβλίον ἔφθασε!) Ἀνδρῶνα τῆς Τερψιθέας, Λούσιον (ἔγραψα πρὸς τὸν Ἀρχ. Θ. καὶ ἠναμένο ἀπάντησιν του) Γιουκείαν Ἀνάμνησιν (καλῶς ἤλας! ἡ Κική οὐ ὑπερευχαρίστει!) Ἀποκτίσας Ἑλλίδα (σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἄριστον καὶ διὰ τὰ βραβεῖα: πολὺ πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ὁ θρίαμβός σου εὐγε!) Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην (ἔχεις ἤδη ψευδώνυμον ἂν ἐνοήσῃ: νὰ τὸ ἀλλάξῃς, ἀρελίας νὰ συμμορφωθῇς μετὰ τὸν Κανονισμόν) Ἐξέδραν Πατρῶν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσηγῶν) Μαρίαν Καλλιπικὴν (εὐγε, κήρη μου, καὶ εἰς ἀνῶ-ερα) Φαθον τοῦ Γκαίτε, Φιλέρημον Τρογῶνα (ναί! ἡ ἀνυπομονησία σου ἦτο πολὺ δικαιολογημένη) Ἐθαθα τὸ τετρ. τῆς Φιλαμοικανίως, τὴν ὅποια ἀσπάζουσαι) Στρομπουλίαν Χορεύτριαν (τῶσον ὀλίγα μοῦ γράψῃς, ὥστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸν; περιμένο περισοότερα) Μικρὸν Πανοθρόνον, Ἀστὸν τῆς Ἰδης (ναί φαντάζομαι τὴν εὐτυχίαν σου, ποῦ ἐπιστρέφεις εἰς τὴν πατρίδα ἐλευθέραν [E] διὰ τὴν λαμπρὸν ἐπιστολήν σου, ἡ ὅποια πολὺ με συνεκίνησεν) Ἀλεποῦν (μὰ τί εἶχες γίνῃ;) Γ. Σ. Παπαθανασοπούλου, Τριγύλλι (αἱ παραγγέλαι σου ἐτετελεσθήσαν) σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τῶσας φροντίδας, αἱ ὅποια μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀγάπης σου, καὶ σε συγχάρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν;) Τύρινθα (τὸ εἶπα καὶ ἐγὼ: ὀλίγα ἀπὸ πολλῶν καὶ ὄχι πολλὰ ἀπὸ ὀλίγων!) Ριγολέτον, Χωτοπούλου (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ εὐγε διὰ τὸ ἄριστον) Συναχόμενον Ποικίλον (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ νὰ μοῦ φιλήσῃς τὰδέξια σου, ἂν ἤθελες ἄλλο ψευδώνυμον, διατὶ δὲν μοῦ ἔγραψες μόνον αὐτό; ἂν ἦτο καλὸν καὶ ἐλευθέρων, θά σοῦ τὸ εἶδα.) Ἰόνιον Πέλαγος (φέτος, τὸ περισεῖόν θὰ εἶνε ἔλαχιστον, ὥστε καὶ νὰ ἀποτύχῃ ἡ ψηφοφορία, κανεὶς δὲν θὰ τὸ

συλλογισθῇ) κατὰ τὰλλα, καθὼς θὰ ἴδῃς εἶμαι σύμφωνος κατ' ὀλοκληρίαν) Ἀνεμώνην, Ἀσπροσταμίτην (σοῦ ὄρισα ἐν [E] διὰ τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκόνας, τὴν ὅποιαν ἐξωγράφισες τόσον ὄρατα ἢ περὶ ἧς μ' ἐρωτῆς ἔχει φευδώνυμον) ὁ κ. Γαλάνης σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν Γελοιογραφιῶν του) Μικρὸν Πανίσταν, Χειμωνιάτικη Διακάδα, (καὶ ὅπως στέλλονται συγχρόνως, πῶς; τώρα τὸ λαμβάνει πρῶτα ἡ Ἀφελὴς Καρδία, ἡ γετῶνισά σου, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω) ἐρωτῆσε τὸν ταχυδρόμον) Κυρηγὸν τῶν Τίγγρων, Ἀσπρὴν Γάταν (ναί μετὰ τὴν καλὴν θέλησιν ἅλα καταφέρονται) νὰ κ' ἐγὼ, τώρα μετὰ τὴν ζήτησιν, ἔχω περισσότερον τὴν δουλειά) Νοικοκυρούλαν, Ἀδωφάγον Στρουθοκάμηλον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἰουλίου θάπενθησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πᾶσιτας ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φυλάκην, ὅν ἕνατος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

431. Δεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτον μοῦ στοιχεῖον, εἰς ἄκρον ἀναγκαῖον. Τὸ δευτέρον ποσόμι, γνωστὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων. Τὸ τρίτον μοῦ μερὶ πούλι Ὅπου γλυκὸ-γλυκὸ λαλεῖ.

432. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, Ἐπίρρημ' ἀριθμητικὸν τὸ ἄλλο. Κ' ἀποελεῖ τὸ σύνολον Ὅρος εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεγάλη.

433. Στοιχειόγριφος.

Ἐνα ψάρι μετὰ τὸ Ρῶ Ἐνα δένδρον μετὰ τὸ Υ. Καὶ ποσῶ; δὲν ἀπορῶ Ἴπου θὰ ταύρος καὶ εἶσ.

434. Τονόγριφος.

Μῖα) ἔξω: ὁ τόνος; ἐάν ἀναβιβαθῆ, Ἀπ' τὸ χεῖρ, ἔτῃς κίθαρς τὰς χορὰς, θὰ εὐρεθῇ.

435. Κεκομμένη Πυραμῖς.

- 1. — Κακὴ ἀπαρχὴ γίνεται τέλος κακόν.
- 2. — Οὐδεὶς τῶν βηθῶν τέλειος.
- 3. — Τὸ Ἀμαρῶσιον εἶνε πρόλας ὀν τῶν Ἀθῆν.
- 4. — Εἰς οἰκόνος ἄριστοι ἀνύνεσθαι περὶ πάτρης

436. Ἀσθήρ.

- * * * * * Νάντικατασθῶσιν οἱ ἄστε ρῆκοι διὰ γραμμάτων οὕτως: * * * * * ὥστε νάναγινώσκονται: Καθῆ * * * * * τως, σοριστῆ; ὀριζοντίως, * * * * * ποιητῆς ἀρχαῖος; διαγωνίως δέ, νηστῆ; καὶ ἔζων ἄζρον

437 - 439. Λογοπαίγνια.

- 1. — Ποία νῆσος ἦτο πρῶτα κῆπος;
- 2. — Εἰς ποῖαν πόλιν δὲν νυκτάνει ποτε;
- 3. — Τί διαφέρει τὸ σχαίνι ἀπὸ τοῦ πεγγάρου;

440. Φωνηεντόλιπον.

π' δος θ' γ-πθ-σ-μδν-γπν

441. Ἑλληποδύμψωνον.

442. Γρίφος.

Ἐῖ, ἰ τᾶλλα, τᾶλλα, τᾶλλα.